

Mateusz Morawiecki
Prezes Rady Ministrów, minister cyfryzacji
Kancelaria Prezesa Rady Ministrów
Al. Ujazdowskie 1/3
00-583 Warszawa

MANIFEST NARODU POLSKIEGO

My **Naród Polski**, od wieków suweren tej ziemi, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej, państwa członkowskiego Unii Europejskiej, wyrażamy „stanowczy sprzeciw” w stosunku do projektu nowelizacji traktatów (2022/2051(INL)) będących podstawą funkcjonowania UE i wpisaniu leśnictwa jako kompetencji dzielonej między UE a Państwami Członkowskimi.

Dnia 24 stycznia 2023 roku Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności Parlamentu Europejskiego wydała pozytywną opinię o zmianie powyższych traktatów, które mają przenieść leśnictwo z kompetencji krajowych do wspólnych UE, tak zwanych kompetencji dzielonych. W pkt 4. tej opinii zaproponowano zmianę brzmienia dotychczasowej ich treści: „podkreśla ponadto, że w art. 4 ust. 2 lit. d) należy dodać »leśnictwo«, a w lit. e) do dziedzin podlegających kompetencjom dzielonym należy dodać »różnorodność biologiczna, odbudowa i ochrona ekosystemów, w szczególności tych o największym potencjale wychwytywania i składowania dwutlenku węgla oraz neutralność klimatyczna i przystosowanie się do zmiany klimatu«”. Opinia ENVI jest odpowiedzią na rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 13 września 2022 r. i „Nowej strategii leśnej UE 2030” dotyczącej zrównoważonej gospodarki leśnej w Europie - dokument 52021DC0572.

Na podstawie traktatu z Lizbony z 2009 roku zaakceptowanego przez ówczesnego prezydenta PR Lecha Kaczyńskiego zostały określone trzy kategorie kompetencji pomiędzy UE i jej państwami członkowskimi:

- wyłączne kompetencje UE,
- kompetencje dzielone,
- kompetencje wspierające.

Kompetencje dzielone, o których mowa, zostały one wyszczególnione w artykule 4. Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

„Artykuł 4 [Kompetencje dzielone]

1. Unia dzieli kompetencje z Państwami Członkowskimi, jeżeli Traktaty przyznają jej kompetencje, które nie dotyczą dziedzin określonych w artykułach 3 i 6.

2. Kompetencje dzielone między Unią a Państwami Członkowskimi stosują się do następujących głównych dziedzin:

- a) rynek wewnętrzny;
- b) polityka społeczna w odniesieniu do aspektów określonych w niniejszym Traktacie;
- c) spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna;
- d) rolnictwo i rybołówstwo, z wyłączeniem zachowania morskich zasobów biologicznych;
- e) środowisko;

- f) ochrona konsumentów;
- g) transport;
- h) sieci transeuropejskie;
- i) energia;
- j) przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości;
- k) wspólne problemy bezpieczeństwa w zakresie zdrowia publicznego w odniesieniu do aspektów określonych w niniejszym Traktacie. (...)"

W kontekście sprawy należy podkreślić, że doktryna Unii Europejskiej oparta jest o projekt konstytucyjny z końca 2001 r. (deklaracja Rady Europejskiej w sprawie przyszłości Unii Europejskiej lub deklarację z Laeken), co było motywem dalszych działań Konwentu Europejskiego w 2002 r. i 2003 r., w efekcie których opracowano projekt Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy, która następnie zaowocowała Traktatem z Lizbony. Wspomniana deklaracja z Laeken odnosi się do Protokołu z Kioto z 1997 roku, dotyczącego globalnego ocieplenia, a który nakazuje redukcję emisji dwutlenku węgla w celu zmniejszenia „mało udokumentowanego, który nie został poddany publicznej i otwartej naukowej debacie” zagrożenia spowodowanego przez globalne ocieplenie. Protokół z Kioto jest pierwszym dokumentem uzupełniającym Ramową Konwencję Narodów Zjednoczonych w Sprawie Zmian Klimatu (UNFCCC). Jak dotąd w traktatach UE nie ma wyraźnej wzmianki na temat przynależności zasobów leśnych, tak więc lasy zasadniczo są przedmiotem polityki wewnętrznej każdego państwa członkowskiego, jednak mimo braku wyraźnych kompetencji wiele działań podejmowanych na szczeblu europejskim niejednokrotnie ma decydujący wpływ na ten sektor. Przykładem takiej działalności mogą być liczne regulacje, rozporządzenia czy programy, przy pomocy których Unia Europejska, jak sama podkreśla, „troszczy” się o ochronę środowiska naturalnego, a co za tym idzie ochronę substancji leśnej. Do takich działań można zaliczyć rozporządzenie Komisji z kwietnia 1994 r. w sprawie ochrony lasów Wspólnoty przed zanieczyszczeniem atmosferycznym, rozporządzenie Rady 1992 r. w sprawie ochrony lasów Wspólnoty przed pożarami, lub Europejski Program Leśnych Zasobów Genowych (EUFORGEN), który jest międzynarodowym programem współpracy promującym ochronę i zrównoważone użytkowanie leśnych zasobów genowych w Europie jako integralną część zrównoważonej gospodarki leśnej. Program ten powstał w 1994 r. w wyniku uchwały podjętej w 1990 r. przez pierwszą Konferencję Ministerialną procesu Forest Europe. W 2013 r. Komisja w komunikacie „Nowa strategia leśna UE na rzecz lasów i sektora leśno-drzewnego” określiła nową strategię Unii, proponując europejskie ramy odniesienia służące opracowaniu strategii sektorowych mających wpływ na lasy. Strategia ma dwa główne cele: 1) dopilnowanie, aby europejskimi lasami gospodarowano w sposób zrównoważony i 2) zwiększenie wkładu Unii w promowanie zrównoważonej gospodarki leśnej, oraz w zwalczanie wylesiania na szczeblu światowym. Dokument ten zawiera także strategiczne wytyczne dla działań Komisji Europejskiej i państw członkowskich. W 2015 r. Komisja przyjęła wieloletni plan realizacji strategii UE na rzecz lasów. W tym planie zamieszczono wykaz działań, których przyjęcie ma pomóc sprostać wyzwaniom stojącym przed europejskim sektorem leśnictwa.

Pomimo tak szczytnych celów, w Unii Europejskiej kwestie leśne są przedmiotem ciągłych kontrowersji politycznych. W szczególności dotyczy to ochrony różnorodności biologicznej i gospodarki leśnej, które są przedmiotem sporu wzdłuż ideologicznego podziału leśnictwo-środowisko, obejmujący cały unijny niewydolny i zbiurokratyzowany system wielopoziomowego zarządzania. Sprzeczność działalności Unii Europejskiej, prowadzonej polityki, wyznaczonych celów, narzucanych programów i ich niedopracowanie, można zauważyć na przykładzie nakładanych „zachęt” do wprowadzania przez państwa członkowskie do obrotu przedmiotów użytkowych i nie tylko, które nie są biodegradowalne np.

tworzywa sztuczne lub beton, które trwale niszczą nasze środowisko naturalne. W tym miejscu należy podkreślić, że m.in. taka polityka doprowadziła do sytuacji, że mikrocząsteczki plastiku wypełniają już całe środowisko, a jak podają naukowcy, na stałe weszły już do naszego ekosystemu. Innym przykładem może być nacisk na zamykanie naszych kopalń, bez brania pod uwagę okresu zimowego i konieczności ogrzewania mieszkań. Oprócz mało wydajnej i niepokrywającej zapotrzebowanie energii słonecznej i wiatrowej, UE nie zaproponowała żadnej innej konkretnej alternatywy. W wyniku tak krótkowzrocznej polityki, w miejsce wydobywania węgla wycinane są lasy, a pozyskane drewno używane jest do ogrzewania domów. Należy podkreślić, że z punktu widzenia popieranego przez UE zmian klimatycznych i walki z CO₂, takie działanie jest z gruntu rzeczy złe i nieodpowiedzialne. Na tych dwóch przykładach widać całą mądrość działania unijnych urzędników. W związku z tym, z dużym prawdopodobieństwem można domniemywać, że w przypadku przekazania naszych zasobów leśnych do kompetencji unijnych komisarzy, taka lekkomyślna polityka będzie na porządku dziennym, na co my jako **Naród**, już nie będziemy mieli wpływu.

Porównując dane statystyczne GUS-u, lesistość Polski wynosi 30,8 proc. (w stosunku do powierzchni lądowej) i jest zbliżona do przeciętnej lesistości świata (30,6 proc.). Z kolei według Banku Danych o Lasach średnia zasobność lasów w Polsce wynosi 286 m³/ha, co plasuje nas na jednym z czołowych miejsc, tuż obok Niemiec, Rumunii, Szwajcarii, Austrii, Czech, Słowacji czy Słowenii. Już tylko te dane wykazują, że Polska potrafi dobrze gospodarować zasobami leśnymi. W tym miejscu należy zwrócić uwagę na fakt, że ok. 80% naszych zasobów leśnych jest w rękach państwa, a w powołanych do zarządzania nimi przedsiębiorstwach pracują doświadczeni ludzie. Jak widać, robią to dobrze. Ponadto przyjęcie tych zmian dla Polski oznacza, że **30% naszego państwa** zostanie wyłączone spod naszej jurysdykcji i będzie przekazane do dyspozycji europejskich komisarzy. To również wiąże się z kwestiami dotyczącymi potencjalnego niewłaściwego dla bezpieczeństwa naszego państwa wykorzystania strategicznych informacji dotyczących tych terenów i wielu innych.

Mając na uwadze efekty długoletniej inkluzywnej polityki Unii Europejskiej, połączonej z AGENDĄ2030 - ONZ oraz z Wielkim Resetem - Międzynarodowego Forum Ekonomicznego, dotyczącej już nie tylko zasobów leśnych, ale również innych dziedzin naszego życia, mamy podstawy sądzić, że proponowane zmiany w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, są kolejnym krokiem odebrania nam suwerenności, o czym od lat te organizacje wyraźnie mówią. Taka polityka prowadzi do federalizacji Europy, na co my jako **Naród „NIE”** wyrażamy zgody. W 2003 roku popierając akces przystąpienia Polski do Unii Europejskiej, wyraziliśmy zgodę na przystąpienie Polski do konfederacji suwerennych państw, a nie tworzeniu jednego państwa europejskiego. W tym kontekście UE nie powinna wypowiadać się w kwestiach dotyczących wewnętrznych spraw naszego państwa.

Biorąc pod uwagę powagę problemu, stanowczo mówimy **NIE** nowelizacji zmiany traktatów europejskich (2022/2051(INL)) i wpisaniu leśnictwa jako kompetencji dzielonej między UE i Państwami Członkowskimi.